

EL KLAUS I EL POSSIBLE MARCEL·LÍ

Res no existiria sense forats. Res, tampoc aquesta història que té un forat al mig com un dònut o un huracà. Aquesta història que gira al voltant d'un forat, igual que les estrelles de la Via Làctia giren al voltant d'un immens forat negre. Però abans d'arribar al forat més al·lucinant que s'hagi vist mai, heu de conèixer les dues persones que el van trobar.

Em van explicar que el nen es deia Klaus i tenia nou anys. Hi ha qui diu que en tenia dotze o set, perquè existeixen vint o trenta versions de la història i sempre hi ha algun petit detall que canvia. El cas és que l'edat no la sabem segur, però el nom sí. A totes les històries es deia Klaus.

És un nom una mica estrany, perquè el Klaus vivia a Catalunya i el seu pare tenia un nom molt de la terra. Es deia Marcel·lí, o en altres versions Bartomeu. Potser la mare del Klaus era alemanya i per això li van posar aquest nom tan peculiar. Jo diria que a ell no li devia agradar gaire dir-se així. Ja m'imagino el pesat de la classe fent-li brometes: «Klaus, no

perdis les claus, eh?» Perquè de pesats que fan bromes sense cap gràcia n'hi ha hagut sempre. A tot arreu.

Les històries que corren sobre el Klaus i el seu pare no parlen de la mare ni de per què el Klaus no en tenia, i això també és estrany. Alguns pensen que el Klaus era adoptat i que per això no sabem res de la mare. Hi ha qui diu que era boja o que estava tancada a la presó per algun delictes horrible. Fins i tot n'hi ha que creuen que la mare del Klaus era d'una altra galàxia i que va ser per això que aquell dia va passar el que va passar: perquè el Klaus no era del tot humà i tenia el poder de despertar les pedres.

En tot cas, una cosa és segura: el nen es deia Klaus Ferrerons i vivia amb el seu pare (que potser es deia Marcel·lí) a les Guillerries, on hi ha coses rariíssimes. Per exemple, en aquestes muntanyes hi ha una església submergida al fons d'un llac, pedres amb dibuixos màgics de fa mil anys o més i llegendes de bruixes i sacrificis de sang. Tot això us juro que no m'ho invento. Jo ho he vist amb els meus ulls. I si no us ho creieu, ho busqueu a internet, espavilats. O encara millor: aneu-hi.

Potser pensareu que es diuen Guillerries perquè estan plenes de guillats. Però no. Guillerries ve de guilla, que vol dir guineu.

* * *

Sigui com sigui, la història d'aquest forat prodigiós comença a les set i cinquanta-un minuts d'un dilluns de juliol que el Klaus i el Marcel·lí estaven esmorzant a la cuina de casa seva.

Aquell dia el Klaus esmorzava cereals de xocolata. Ell n'hauria volgut menjar cada dia, però el seu pare estava convençut que no eren bons per a la salut. «Fan malbé el cos i les dents», li deia sempre. I de vegades afegia: «I les idees», per més que el Klaus no entenia com els cereals li podien fer malbé les idees.

Així que només n'hi deixava menjar dia sí dia no. Però el dilluns que comença aquesta història tocaven cereals. Ho sabem perquè va ser per culpa dels cereals que es van barallar.

Aquell matí, el Marcel·lí havia de ser a les vuit a la feina, però faltaven nou minuts i estaven esmorzant. Encara havien de rentar-se les dents, vestir-se i conduir sis minuts fins a la plaça. No cal ser un geni per veure que farien tard. Per això, el Marcel·lí es va menjar la torrada de pa de nous en dues queixalades i va dir al Klaus:

—Afanya't! I no et descuidis de ficar el bol al rentaplats i desar la llet a la nevera.

Es va aixecar i va matar una mosca pesadíssima que rondava per la taula d'esmorzar (la mosca també volia cereals de xocolata, esclar, perquè les mosques són pesades però no pas tontes). I quan ja era al passadís, el Klaus encara va sentir que el pare afegia:

—I desa els cereals a l'armari!

I el Klaus li va dir que sí, però tenia tanta son que va ser incapaç d'afanyar-se. I no ho va fer per mala fe, eh, això segur. És només que, quan tens son, les orelles no senten el que et diuen i el cervell està tan adormit que no se'n recorda de res.

Ja ho veieu, la culpa no la va tenir el Klaus. La va tenir la son.

Per això quan el seu pare va tornar a entrar al menjador i es va trobar el Klaus en pijama davant del bol, la llet i els cereals, es va posar fet una fúria:

—¿Però tu has vist quina hora és? Sempre estàs a la lluna!
Faltava un minut per a les vuit. Ai!

—Corre, Klaus, per l'amor de Déu.

Quan el Marcel·lí acabava la paciència sempre deia «per l'amor de Déu». Ho deia molt de pressa, ajuntant totes les paraules en una de sola: perlamordedeu. Com si fos una mena d'encanteri.

«Abracadabra. Alakazam. Perlamordedeu.»

«Calça't, perlamordedeu.»

«Acaba't les mongetes, perlamordedeu.»

Quan el Marcel·lí deia perlamordedeu, al Klaus se li despertaven les orelles i el cervell de cop, així que potser sí que aquella paraula tenia un poder màgic.

—Només fa una setmana que s'ha acabat l'escola i ja anem tard cada dia. T'hauria d'haver apuntat al casal esportiu. Mira que t'ho vaig dir. No sé per què et faig cas —es queixava el Marcel·lí.

El Marcel·lí deia que no sabia per què li feia cas, però sí que ho sabia. Li feia cas perquè el Klaus odiava els casals i odiava fer esport. Odiava anar amb nens que no coneixia. Odiava els monitors que el tractaven com si tingués quatre anys. I com que el Marcel·lí sabia que el Klaus odiava tot això, aquell any, igual que l'anterior, li va fer

cas quan el nen li havia suplicat amb la seva millor cara de pena:

—No m'apuntis al casal, papa, sisplau.

—Però si no vas al casal, m'hauràs d'acompanyar a treballar. Ets massa petit per deixar-te sol tantes hores.

(Ho veieu com no podia tenir dotze anys. Si hagués tingut dotze anys, el seu pare l'hauria deixat sol.)

Així que al final el Marcel·lí havia cedit, tot i que l'havia avisat:

—Amb mi t'avorriràs, cap de pardals.

I el Klaus va insistir:

—Que no, papa, que no m'avorriré, que prefereixo mil vegades venir amb tu a tapar forats que anar al casal.

ELS MINUTS IMPORTANTÍSSIMS ABANS DE TROBAR EL FORAT

Tapar forats, sí, aquesta era una de les feines del seu pare. El Marcel·lí treballava per a l'Ajuntament: desbrossava els marges dels camins, tallava les bardisses amb una serra mecànica que semblava una espasa de *Star Wars*, feia ballar les fulles amb un bufador i després les recollia. I també tapava forats.

Bé, normalment no eren ben bé forats, però el Klaus sempre en deia «tapar forats». Eren més aviat sots que es formaven als camins de terra per culpa dels reguerons de pluja i de les rodes dels vehicles. El seu pare els reomplia amb terra i feia canals perquè l'aigua se n'anés cap als costats i no els malmetés. De vegades també tapava forats de veritat: els forats que feien animals com els talps, els teixons o els senglars, que ho deixaven tot remogut.

El matí revolucionari que va aparèixer el forat, van acabar sortint de casa a les vuit i deu, i al cotxe encara van tenir temps de barallar-se perquè a mig camí:

—Papa, m'he descuidat la motxilla.

I ara us deveu estar preguntant: si no anava a l'escola ni al casal, ¿per a què volia una motxilla?

Ben fàcil. Perquè mentre el seu pare treballava, ell dibuixava monstres mitològics de noms impronunciables: grius, basiliscs, krakens. Es podia estar una hora fent un mateix dibuix. No es deixava res, ni les escates dels basiliscs ni les urpes esmolades dels grius, però de vegades s'inventava coses: dibuixava trols de color rosa o quimeres amb monopatí. Quan se'n cansava, llegia còmics, feia solitaris o s'estudiava un llibre sobre plantes que parlava dels superpoders de les flors (se li havia ficat al cap que de gran volia dedicar-se a la botànica).

I no, a la motxilla no hi portava cap trasto electrònic per jugar, perquè el seu pare deia que aquells trastos et convertien en un zombi, que et feien malbé les idees igual que els cereals, així que només els hi deixava remenar els matins dels caps de setmana.

El cas és que amb les presses s'havia descuidat la motxilla. I quan ho va dir al seu pare, el Marcel·lí es va enfadar de debò:

—Perlamordedeu, Klaus, ¿es pot saber on tens el cap avui? ¿Altre cop als núvols? ¿O potser també te l'has descuidat a casa? ¿I les dents, te les has rentades?

I el Klaus es va empassar saliva, perquè amb les presses també li havia passat per alt. Però és que les presses fan que els pensaments corrin i vagin tan ràpids que se t'escapen. La culpa no la tenia el Klaus. La tenien les presses.

—Ai... —va dir el Klaus—. Em sembla que no.

—Im simbli qui ni... ¿Què vol dir que «et sembla que no»? Aviam, tocaboires, ¿te les has rentades o no? M'hi jugo un pèsol que no.

I el Klaus, molt fluixet:

—No, és que...

—Ni esques ni osques —va dir el Marcel·lí. Això també ho deia sovint quan s'impacientava, per més que el Klaus no tenia ni idea de què era una osca.

—És que m'has despertat massa tard! —va rondinar el Klaus.

—Ah, molt maco, no fas res i a sobre és culpa meva!

—En aquell moment es va sentir un bip—. Mecagontot, el que em faltava. No tenim gasolina!

—Papa, no diguis paraulotes!

I llavors es van quedar tots dos fent morros. Mentre el Marcel·lí mirava la carretera hipnotitzat, el Klaus comptava les ratlles blanques que separaven els dos carrils amb posat fastiguejat (però tampoc massa fastiguejat perquè no volia que el seu pare l'acabés portant al casal).

Comptava, doncs, les ratlles igual que sempre comptava coses quan s'atabalava: les rajoles del terra, les passes, els grans, els cotxes blaus. Comptar l'ajudava a no pensar en el que l'havia fet posar-se nerviós o trist.

Un dia que es va enfadar amb l'Arnau va intentar comptar-se els cabells davant del mirall de l'escola, però aviat se'n va cansar. Després va buscar a internet quants cabells tenim al cap. Es veu que en tenim uns 150.000. «¿Quant deus tardar a comptar fins a 150.000?», es va preguntar.

«¿Dos dies? ¿Una setmana?» El Klaus sovint es preguntava coses així.

Així doncs, aquell matí que ho va capgirar tot estava comptant les ratlles blanques, quan de cop un ocell groc com un plàtan va xocar amb el parabrisa i va caure a terra. El Klaus va tombar-se per veure'l. No es movia. «¿I si s'ha mort?», va pensar angoixat sense deixar de mirar-se l'ocell immòbil.

—Papa, atura't.

—No puc, maimonet, que anem molt tard. A més, ja no s'hi pot fer res.

—Papa, sisplau...

—Que no!

I el Klaus va callar, però no es va treure del cap l'ocell plàtan en tot el matí.

Abans d'anar a l'Ajuntament, van haver d'arribar-se a la gasolinera. Aquell dia farien el rècord de tard.

Eren les vuit i vint, i encara no sabien res del forat que al cap de ben pocs minuts els canviaria la vida.

QUINZE CHIHUAHUES

El primer que van veure en arribar a la plaça va ser el cotxe vellíssim de la senyora Catalina, que era encara més vella que el cotxe.

Del cotxe de la Catalina, el Marcel·lí en deia «la carraca», perquè estava molt atrotinat i feia tota mena de sorolls. Les frontisses de les portes feien nyic-nyoc. El parafang picava contra la carrosseria amb un clinc-clonc. I el barrom-barrom del motor sonava com el rot interminable d'un gegant. El tub d'escapament treia un fum més pudent que els pets del seu pare, i quan circulava, la carraca semblava que estigués a punt de desmuntar-se. Com si en qualsevol moment pogués començar a perdre cargols, portes, rodes i quedar-se al mig del carrer desgavellada. La carraca era un cotxe a punt de desintegrar-se.

La Catalina s'assemblava molt a la seva carraca. Potser és com allò que diuen que els gossos i els seus amos s'acaben assemblant. Doncs la Catalina i el seu cotxe, igual: la Catalina fumava molt, tenia una tos que sonava com el rot interminable

d'un gegant i els ossos li feien nyic-nyoc. Quan caminava semblava que estigués a punt de desmuntar-se. Com si en qualsevol moment pogués començar a perdre cames, dents, braços i quedar-se al mig del carrer desgavellada.

—Marcel·lí, sort que t'he trobat! —va exclamar la Catalina amb la seva veu ronca, mentre baixava del cotxe apuntant-lo amb el bastó com si fos una escopeta.

El Marcel·lí de seguida va saber que la Catalina volia alguna cosa, perquè li havia dit Marcel·lí. La Catalina, quan no necessitava res d'ell, li deia de tot menys pel seu nom.

Li deia Jesucrist, perquè era primot i portava barba.

Li deia hippy, perquè tenia els cabells llargs.

Li deia ganàpia, moneiot, bàmbol i altres paraules que ningú no sabia què volien dir.

—Bon dia! —li va respondre el Marcel·lí.

I la Catalina:

—Ja pots anar ara mateix al camí de casa meva: hi ha un forat terrible. De poc que no em mato! És el forat més gros que he vist mai. Hi cabria un cavall sencer. O més i tot! Un cavall i dues vaques.

(En altres versions de la història diu: dos bous i quatre truges. O bé: deu ases i vint gallines. O bé: un ramat de mil ovelles.)

La senyora Catalina era una exagerada. Ho sabia tothom. Per exemple, tothom recordava aquell dia que va entrar horroritzada al bar del poble cridant que un llamp li havia destrossat la teulada de casa, i quan hi van anar va resultar que només tenia dues teules trencades. O també aquella altra

vegada que va explicar a tothom que havia estat a punt de morir i després es va saber que només havia tingut unes cagarrines. Per això, tant el Marcel·lí com el Klaus van pensar que el forat devia ser de la mida d'un cigró.

Però s'equivocaven de mig a mig.

El Marcel·lí li va dir que no s'amoïnés i va carregar uns sacs de terra per tapar aquell suposat forat de la mida d'un estable.

La Catalina va marxar satisfeta cap a la seva carraca, coixejant una mica i recolzant-se en el bastó. Però, ai!, el bastó se li va encallar en una de les esquerdes del paviment. Llavors va trontollar, va aletejar amb els braços i va caure. Patapam, nyicnyoc, clinc-clonc!

Ja us podeu imaginar quins xiscles que va fer la dona.

—Aaai, ui, oi! M'he trencat una cama! Auuu! —cridava, tot i que ves a saber si només s'havia pelat els genolls.

Així doncs, van trucar a l'ambulància i van esperar-se amb la Catalina per fer-li companyia. Entre una cosa i l'altra, es van oblidar dels morros i de les baralles. Haurien estat ben contents si no fos que estaven una mica preocupats per la Catalina, que era una exagerada però també una senyora molt simpàtica que sovint els portava confitures i croquetes casolanes.

I un cop la Catalina va ser camí de l'hospital, se'n van anar de dret al forat descomunal.

—M'hi jugo un cacauet que anirem fins al camí i no veurem per enlloc aquest forat tan gegantí. Encara haurem d'anar a buscar una lupa per trobar-lo!

I el Klaus va pensar que ell en tenia una, de lupa, a dins de la motxilla que s'havia descuidat a casa. Sempre la portava per observar les flors. Vistes amb la lupa feien una mica de por amb tots aquells pistils i estams enormes; era com observar un planeta extraterrestre, i això li agradava. Va pensar en la lupa de la motxilla però no va dir res, perquè no volia que el pare es recordés del seu descuit i el tornés a renyar per ser un despistat.

Van enfilear el camí de casa la Catalina, i us asseguro que no els va caldre cap lupa per veure el forat. El van veure d'una hora lluny.

—¿No hi cabria un cavall, i encara menys un cavall i dues vaques, oi? Però sí que hi cabria un gos gros —va dir el Marcel·lí.

—Un pastor alemany, o un santbernat —va puntualitzar el Klaus.

—O quinze chihuahues!

Tots dos van riure en imaginar-se quinze chihuahues allà entaforats. I el Klaus va pensar que també hi cabria el Cèrber, aquell gos esfereïdor de tres caps. O vint motxilles com les que s'havia deixat a casa.

Van baixar del cotxe i, només d'acostar-s'hi, se'ls va posar la pell de gallina i tots els pèls del braç ben drets. Del forat fosquíssim en sortia un aire fresc que no feia olor de res.

El Marcel·lí va treure el mòbil i el va il·luminar amb la llanterna. No es veia el fons. O potser és que la terra era massa negra. Era una terra... diferent. ¿Com podia la terra no fer olor de terra? A tots dos els va venir una mica de

mareig, com si tinguessin el cos més lleuger i s'estiguessin gronxant en una hamaca.

—Que estrany... —va dir el Marcel·lí cargolant-se el bigoti.

Quan pensava fort, el Marcel·lí es cargolava el bigoti com qui frega una llàntia màgica perquè en surti el geni.

—Que estrany... —va repetir, vinga a cargolar-se el bigoti. Però no en sortia cap geni ni cap idea. Potser cargolar-se el bigoti també feia malbé les idees.

—¿Quin animal ha fet aquest forat, papa? —va preguntar el Klaus, que ja s'imaginava que allà dins hi podia haver alguna d'aquelles bèsties fantàstiques que tant li agradava dibuixar. Un centaure potser. O, glups, un trol.

—No ho sé pas, Klaus. Però l'haurem de tapar igualment.

I tot seguit, va tornar cap a la furgoneta i va treure'n un parell de sacs de terra. El Klaus es va acostar al forat i va escoltar per si sentia alguna bèstia respirant, renills o un gruny inesperat. Però res.

—¿I si és un forat màgic? —va preguntar

—Au, no comencis a somiar truites, tu ara. Si només és un forat, bufacampanes!

El pare va tornar amb els sacs, els va estripar i els va abocar a dins.

Després, altre cop la llanterna i no veure el fons del forat.

Després, dos sacs més.

Quatre.

Sis.

Després, llanterna i no veure el fons del forat.

El Klaus s'ho mirava embadalit. Eren a ple estiu i el sol esclatava, però entre els pèls de punta i l'airet que sortia de la terra, el Klaus tenia més aviat fresca.

Llavors el seu pare li va manar:

—Espera'm aquí, baldufa. Jo vaig a buscar més terra al magatzem i de seguida torno.

I el Klaus que sí home, que ni parlar-ne, que li feia por quedar-se sol al costat d'aquell forat tan bonic i alhora tan terrorífic. Així que se n'hi van anar tots dos.

Després, carregar deu sacs més, cordes, una llanterna més potent.

Després, tornar al forat i abocar-hi tots els sacs.

Després, la llanterna bèstia i no veure res.

Hi van tirar una pedra per sentir quant tardava a tocar fons, però no van sentir res.

Hi van tirar un roc de tres pams i tampoc no van sentir res.

Va ser llavors que el Marcel·lí va dir:

—No hi ha més remei. M'hi hauré de ficar.

I se'n va anar a buscar la corda, mentre el Klaus comptava les passes del seu pare fins a la furgoneta. Vint-i-quatre passes.